

Sange.

I.

—o—

Oplaget af „Danske Kvindeforeningers Sangbog“, som D. K. udgav i 1908, er opbrugt.

Der har, som man vil vide, været nedsat et Sangbogsudvalg, som imidlertid har maattet ladet sit Arbejde hvile idet saavel Papirpriser som Trykningsomkostninger efter Udvalgets Mening er altfor høje til, at D. K. kan magte den Opgave at sætte en ny Sangbog i Verden.

For at hjælpe lidt paa det Savn, der herved er opstaaet, navnlig for de nye Kredse og nye Medlemmer, har „Kv. og Samf.“ besluttet at reservere de midterste 4 Sider i 2 Numre af Bladet til Optrykning af forskellige nyere og ældre Sange. Disse 4 Sider vil da kunne løses fra det øvrige Blad og vil kunne benyttes som en Slags Sangbog. Der vil ogsaa blive taget nogle Hundrede Særtryk af dem.

D. K.s Bannersang.

Mel.: Danmark, dejligst Vang og Vænge.

Kvindens Virke, Kvinders Mærke
Hvide Bannerdug!
Silkesejl, hvis Traade stærke
Trods Vejr og Brug!
Hvor der stænges, hvor der strides,
Hvor der længes, hvor der lides,
Vis os Vejen gennem Vrimlen,
Bær vort Haab mod Himlen!

Gyldenhorn, af Jorden rundet,
Dyre Fremtidspant!
Tabt i Natten — atter fundet
Dengang Solen randt.
Hellig-Gral i Kvindehænder!
Lys for Hjerterne, som brænder,
Væk os Viljen, styrk os Troen,
Byg os Straalebroen!

Ved Fællesmødet i Odense

den 20. Juni 1915.

Mel.: Brat af Slaget rammet.

Under Lovens Skygge
lad os slutte Pagt,
og vor Fremtid bygge
paa det godes Magt.
Vaagne vil vi stride
frem til Dag af Drøm,
viljeløst ej glide
gennem Tidens Strøm.

Trofast mod det sande
i vort eget Jeg,
vi med løftet Pande
vandrer Pligtens Vej,
sjakrer ej om Ære,
lefler ej for Magt;
vi for Ret vil være
en aarvaagen Vagt.

Ondskabs bitre Draaber
skal os skræmme ej,
Spot af Mængdens Taaber
aldrig gøre fej.
Ej i Sløvheds Skimmel
vil vi suges ind.
aldrig blive svimmel
under Medbørs Vind.

Under Lovens Skygge
signe vi vor Pagt,
og vor Fremtid bygge
paa vor fælles Magt.
Hvad os end kan skille,
mod os selv kun tro,
hvor vi over ville,
bygger Viljen Bro.

E. H.

Mel.: Vintren rasat — — —

Gaa! — og alle Blodets Bølger rulle,
Livets Pulse banker i Din Takt.
Staa! — og Modet sygner hen i Kulde,
Skyggen sletter alle Farvers Pragt.
Tro! — og Kildevældet i Dit Hjerte
Kalder alle Hjertets Kilder frem.
Tvivl! — og Du vil saa en Sæd af
Smærte,

Som med Taarer andre høster hjem.

Gaa! om Jorden Dine Fødder brænder,
Tro! om Spotten sender Dig sit Smil.
Træd den Sti, som ingen anden kender!

Troens Vilje under intet Hvil.
Den er Blodets Hvislen i Dine Aarer,
Den er Vindens Susen om Din Gang,
Der, hvor én gik frem i Tro og med
Taarer,

Tusinder skal vandre under Sang.

Gaa! og Stien, Dine Fødder traadte,
Voxer under andre Fødders Fjed.
Hvor mod Tjørn og Sten Du kæmpe
maatte,

Skal en Folkevej sig slynge bred.
Tro! og maa Du end i Sandet segne,
I Din Tro Du ejer Tusinders Fryd,
Lyttende imod Din Længsels Egne.
Hører Du de fjerne Fodtrins Lyd.

Gyrithe Lemche.

Ved Dansk Kvindesamfunds Jubilæum 1912.

Mel.: „Paaskeklokken kimer mildt.“

Skuer Du det tavse Tog, savner en
og en,
Læs de dyre Navne paa Vejens Minde-
sten,
Dyrekøbt, taaredøbt, saa er Sejrens
Kaar,
Ære dem, som stred og faldt, og ære
dem, som staar.

Liden Flok og stenet Vej, Vinterhim-
mel lav,
Sommersolen sejred, men lyste paa en
Grav.

Dyrekøbt, taaredøbt, osv.

Snekken gik mod Vesterland, dyr den
Færd os var,
Bølgen kom tilbage, et Dødens Bud
den bar.

Dyrekøbt, taaredøbt, osv.

Større Flok og banet Vej, kun én Mur
igen,
Døden stod for Muren og tog vor bedste
Ven.

Dyrekøbt, taaredøbt, osv.

Skuer Du det lange Tog, videre det
gaar,
Vore Mindestene som Sandhedsvid-
ner staar.
Dyrekøbt, taaredøbt, saa er Sejrens
Kaar,
Ære dem, som stred og faldt og ære
dem, som staar.
Gyrithe Lemche.

Mel.: Hr. Peder kasted Runer over Spange.

Nu faldt for Frimandshaand vort Skel-
stensmærke,
som Hedenold har bygt med Hænder
stærke.

Hvor var den sejt og slidsom
den gamle, stærke Mur;
men sær forvitret blev den
ved Kristendoms Kultur.
Kvindelil, se Dig ud saa vide,
Du staar højt, staar ved Mandens Side,
se Dig ud!

Til Valg nu gaar vi samlet Mand og
Kvinde,
skönt mangen tror, at „Verden gaar
i Blinde“,

Nej, nu skal først det kendes,
at der er Sandhed i,
at vi er Mand og Kvinde
og ikke Træl og Fri.
Odelsret har den danske Kvinde.
fri og frank nu som ingen Sinde,
fri og frank.

Maren Bonde.